

Витязь молоді української поезії

Буктрейлер за творчістю Василя
Симоненка

Немає смерті.

І не ждiть – не буде.

Хто хоче жити, ніколи не помре.

В. Симоненко

**Василь
Андрійович
Симоненко**

1935 -1963 р.

український поет, що блиснув метеором – і не погас...

Народився Василь Андрійович Симоненко 8 січня 1935 року в селянській сім'ї на Полтавщині. Дитинство припало на роки війни було трудним, голодним, зростав без батька. Ходив до школи далеко, аж за дев'ять кілометрів " ...як на мої чотирнадцять років, то це не так уже й мало " – згадував письменник в оповіданні " Дума про діда".

Закінчив середню школу в сусідньому селі Тарандинцях Вступив на факультет журналістики Київського університету імені Тараса Шевченка, де брав участь в літературній студії імені Василя Чумака (СІЧ). В 1957-1960 роках працював в газеті "Черкаська правда", в 1960-1963 роках - в газеті "Молодь Черкащини", особистим кореспондентом "Робітничої газети", займався літературною творчістю.

**Хата, в якій народився Василь.
с.Біївці, Лубенського району**

*Бо ти на землі – людина,
І хочеш того чи ні –
Усмішка твоя – єдина,
Мука твоя – єдина,
Очі твої – одні.*

В.Симоненко

Саме розтоптану в роки сталінського свавілля людську гідність очищає від бруду, підносить з болота Симоненко. Це був один із його перших віршів, що справив враження вибуху в країні, де ще не відійшли духовні зашпори від постійного ляку, в якому жили – існували люди...

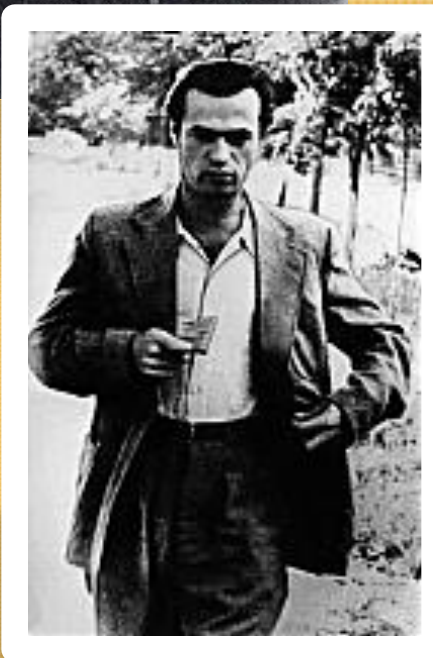
У середині 1962 р. поета жорстоко побили працівники міліції залізничної станції ім.Шевченка (м.Сміла). У зв'язку з тим, що, влада всіляко боролась з Василем Симоненком, можна зробити висновок, що побиття не було випадковим. 13-го грудня 1963р. поет помер у лікарні, похований у Черкасах.

“А ... краще в тридцять повністю згоріти ніж до півсотні помаленьку тліть .”

В. Симоненко “ Не докорю ніколи і нікому ”

Таким його пам'ятають...

Поет у спогадах

“Василь поміж нами, студентами, був неперевершеним жартуном-дотепникомю. Та насамперед він був серйозною натурою, людиною діла і слова...”

М.Сом, друг Василя

“ ... Був натурою тонкою, надто делікатною, сором’язливою і вразливою”

У.М.Демченко, вчителька

“ ...Висока совість... Кмітливий розум... Дивовижна працелюбність... Товариська подільчивість...Для мене це не загальні слова, бо за ними стоїть живий Василь Симоненко, якого всі любили і шанували ще в студентські роки.”

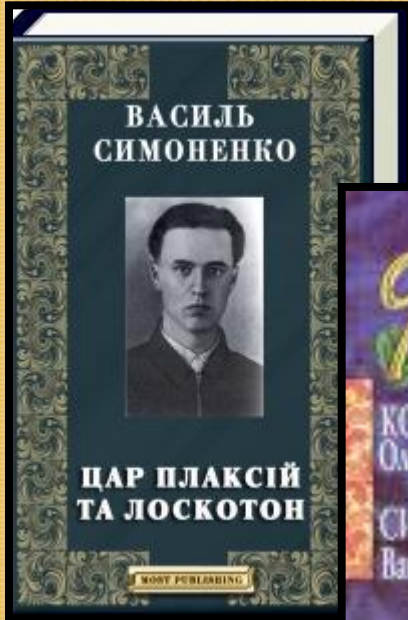
Б.Тихолоз, друг Василя

Василь Симоненко про себе і свою творчість

Твори Василя Симоненка

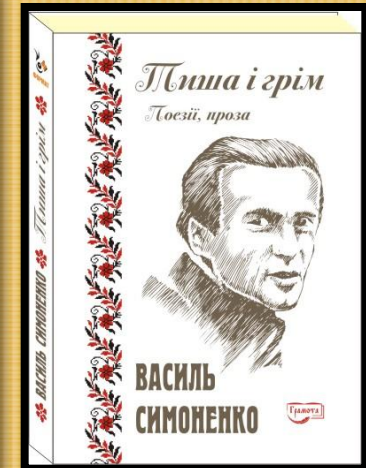

1932-1933

ДВІ ПРАВДИ

Розтерзані, зацьковані, убиті
Підводяться і йдуть чинити суд.
І їх прокльони, злі й несамовиті,
Впадуть на душі плісняві і ситі.
І загойдають дерева на вітті
Апостолів злочинства і облуд.

Василь Симоненко

З глибин народного життя вийшла поезія В.Симоненка. З мужності народу, з горя його і звитяжної боротьби виспівалась вона.

“Любити все прекрасне і земне і говорити правду...” – так, роздумуючи про громадське покликання письменника, стверджував В.Симоненко. Й справді, його чесне і щире слово несло людям художню правду про людину і світ, тому й тривожить душу, вчить любові до рідної землі й поваги до національної історії, а ще – людської гідності, порядності, відповідальності за все, що відбувається довкола.

На перший погляд, не багате на події коротке життя поета. Але за двома датами, між якими пролягли його дороги, - немало добрих справ і напружена творча праця. За життя поета вийшла друком лише одна його збірка – “Тиша і грім” (1962). Друга – “Земне тяжіння” лише у вересні 1964 р. Непростий шлях долали наступні книжки письменника – збірка новел “Вино з троянд” (1965), “Поезії” (1966), “Лебеді материнства” (1981), та ще книжечки для дітей.

Вже перші поезії В.Симоненка, надруковані в газетах і журналах, засвідчили, що в літературу прийшов поет незвичайного хисту й високої громадської свідомості. Це підтвердила збірка “Тиша і грім”, од якої дихнуло свіжістю, щирістю, філософською розважливістю і молодим завзяттям.

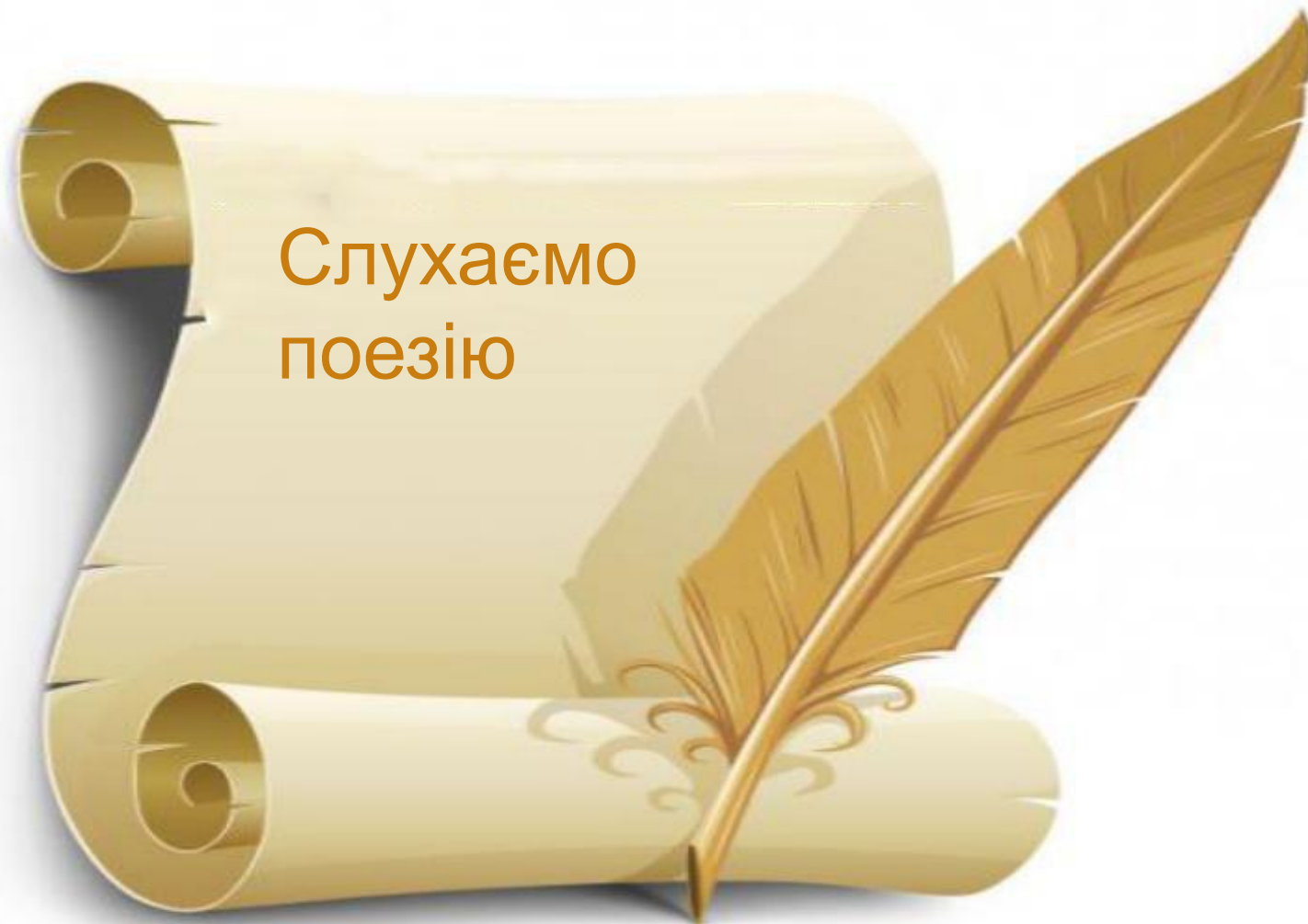
Талановитий принциповий поет мав власний погляд на речі, своє розуміння сутності людини, бажаної гармонії буття. А ще – був справедливий за що розплачувався власним благополуччям, здоров’ям, а по смерті – замовчуванням.

Патріотична лірика, любов до рідної України посідає визначальне місце у творчості Симоненко. Він знайшов проникливі, яскраві образи, щоб передати силу любові до Батьківщини, до рідної української землі.

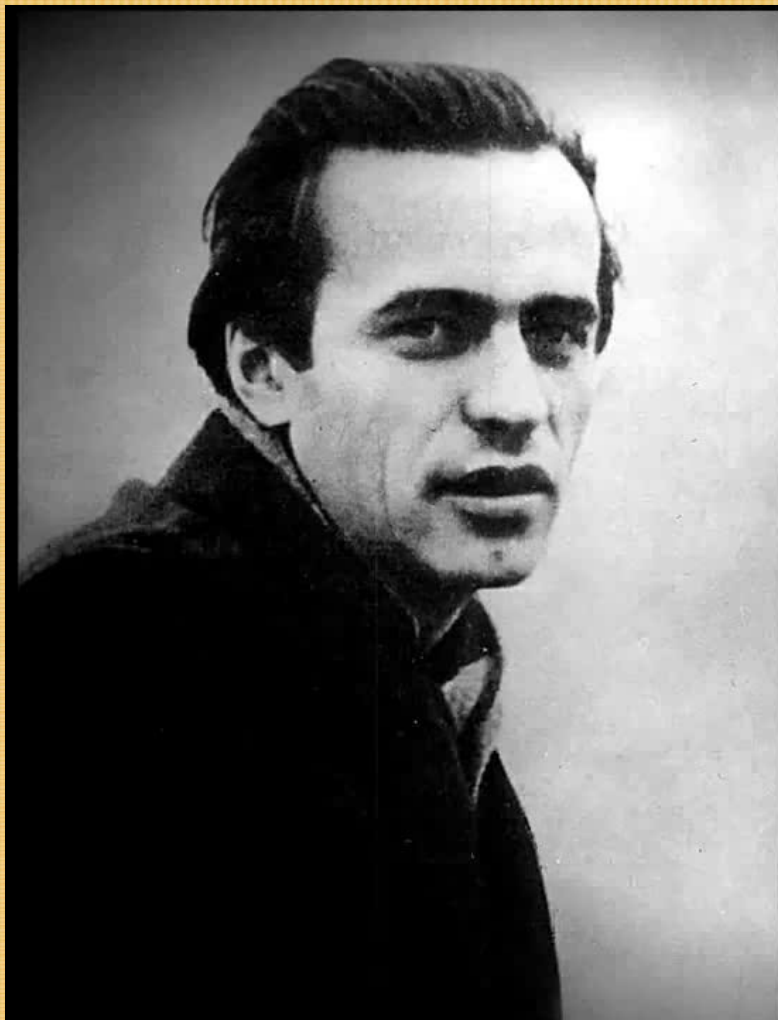
Україна для поета – найдорожче у світі. Поет називає її ” дивом ”, своєю “ молитвою ”, віковою розпукою – бо ж вічно вона знемагала в боротьбі проти сильніших ворогів. Симоненко говорить, що живе й творить лише заради України:

Слухаємо
поезію

Василь Симоненко
"Перехожий"

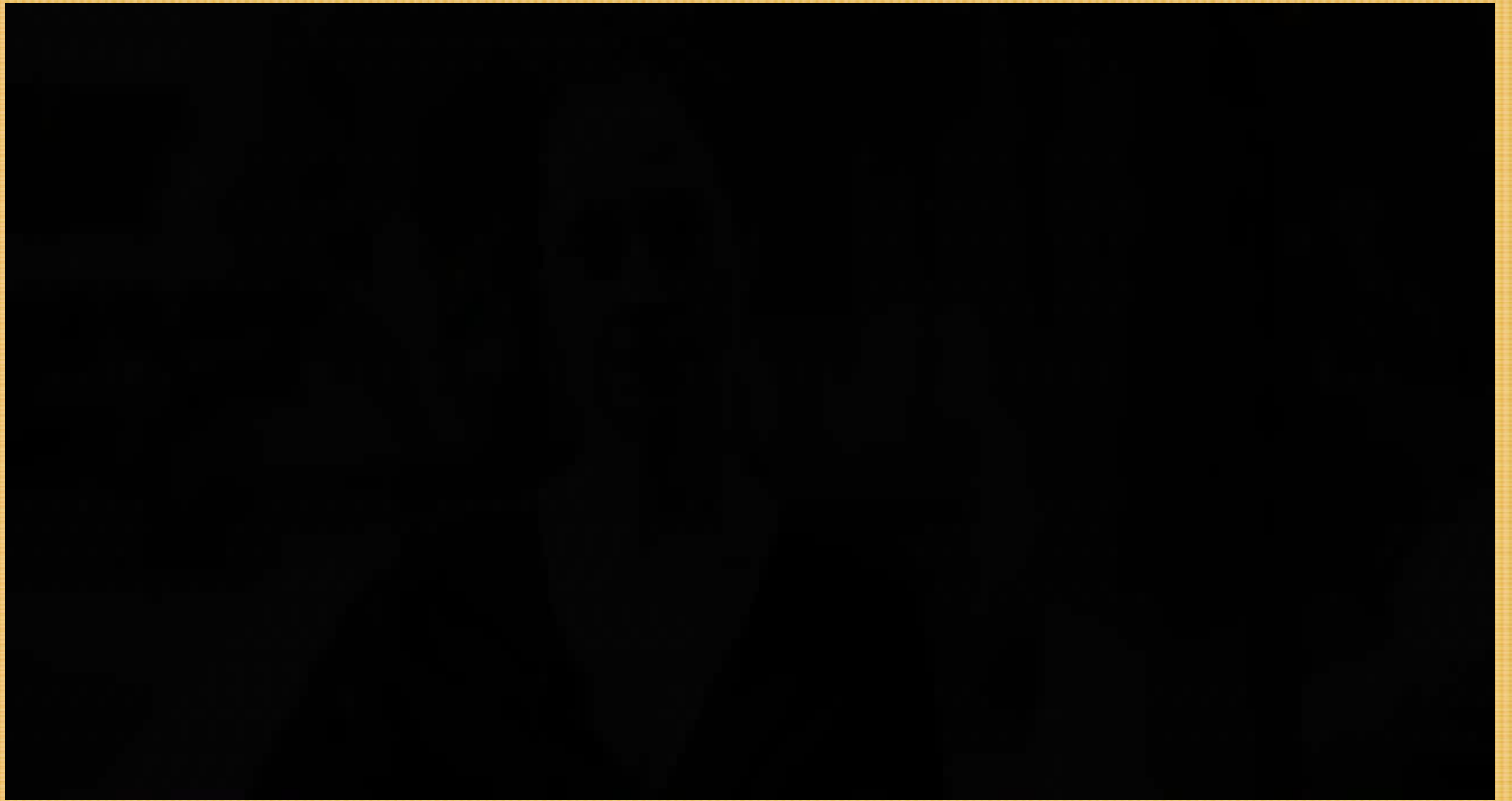

Ще зовсім недавно ім'я Василя Симоненка не було широко відоме, ще зовсім недавно ніхто і не підозрював, що цей поет здобуде гучної слави. Але це сталося, і автор славнозвісних “ Лебедів материнства ” увійшов до історії української літератури як співець, насамперед, кохання, як співець рідної Вітчизни, як співець лагідної посмішки та ласкавих рук матері. У цій поезії громадянські мотиви поєдналися з особистими, що свідчать про глибокий патріотизм автора, злиття в його душі найсвятішого образу матері з образом Батьківщини. Ліричний герой схиляє голову перед матір'ю. Україна ХХ ст. постає перед зором свого сина.

Василь Симоненко посмертно удостоєний Державної премії України імені Тараса Шевченка у

1995 році. Присвячена поетові, прозаїку,
журналісту, який посів гідне місце в
плеяді “шістдесятників”,
Василю Андрійовичу Симоненку

На аверсі монети угорі розміщено малий
Державний Герб України, рік карбування монети –
2008 (унизу) та зображено стилізовану композицію,
що ілюструє вірш поета “Лебеді материнства” та
логотип Монетного двору Національного банку
України (ліворуч).

На реверсі монети зображено портрет
Василя Симоненка, праворуч на тлі
стилізованого вербового листа розміщено
напис ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО/ 1935 – 1963,
по колу напис – МОЖНА ВСЕ НА СВІТІ
ВИБИРАТИ, СИНУ, (угорі), ВИБРАТИ НЕ
МОЖНА ТІЛЬКИ БАТЬКІВЩИНУ (унизу).

У пізній грудневий вечір 1963 року навіки зупинилося його молоде серце, що переболіло усіма людськими болями і кривдами. Та остання Симоненкова дорога не зупинилася біля його могили у Черкасах. Адже лишилася іще одна дорога – у людське безсмертя, де буде звучати Симоненків заповіт:

Можна все на світі
вибирати, сину
Вибрати не можна тільки
Батьківщину.

